

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mater Amoris Et Doloris

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1711

VD18 15312348

Consideratio LIII. SS. Cor Mariæ, consummatâ passione, per Christum
Filium à mortuis resurgentem, mire consolatur. Emblema. Columba
Noëmica, olivæ ramum ad arcam rostro deportans cum lemmate: ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47286)

CONSIDERATIO LIII.

SS. COR MARIÆ consummatâ passione, per Christi-
sum Filium à mortuis resurgentem, mirè con-
solatur.

*Secundum multitudinem dolorum meorum in Corde
meo consolationes tua letificaverunt animam meam.
Psal. 93. 19.*

Postquam ultrices diluvij aquæ totum terrarum orbem an-
no solari serè integro inundâssent, & arca Noëmica ha-
ctenus per immentum æquor jactata, subsidentibus pau-
lis per fluctibus, in summo Armeniæ monte respiratura,
confedisset, Noë ad explorandum, an penitus in terra cels-
sasset,

Mater Dolorosa,

H h h

lassent,

Gen. 8. 11. lassent aquæ, per fenestram arcæ columbam dimisit, quæ venit ad eum ad vesperam, portans ramum olivæ virentibus folijs in ore suo.

Per Noënum patrem cœlestem subaudi, per arcam primitivam Ecclesiam DEI supra montem Sion tunc, subsidentibus nonnihil persecutionum fluctibus, confidentem; per columbam emissam rectè animam Christi intelliges, de qua Evangelista: *Emisit spiritum.* Tandem post triduum, ubi SS. anima cum Corpore Christi de novo unita fuit, Christus à mortuis gloriosè resurgens, velut altera columba Noëmica post superatum passionis diluvium SS. Matri suæ primò inter omnes desideratissimam pacis olivam tulit: *Pax tibi ô Mater!* In quem finem columbæ nostræ, florentem olivæ ramum in ore ferentem, & ad arcam suam volitantem, pro Lemmate inscribere placuit: *Siluerunt fœderum.* Vel: *Mundi melioris origo*; vel si mavis:

Emergere nuntiat orbem.

Si vis aliud Emblemata, finge & pinge tibi militarem aliquam galeam, seu cassidem ferream in mensa stantem, in qua apes mellificant cum inscripto Lemmate Alciati, viri in omni politiori doctrina excultissimi: *Mella post bella.* Ita est: Mella post bella, unde de Christo non legitur, quòd per omnem vitæ suæ cursum mel aut saccharum, aut aliquid dulcis obsonij comederit, nisi finito cruentæ passionis suæ prælio, ubi favum mellis à Discipulis oblatum manducavit: *At illi obtulerunt ei partem piscis assi & favum mellis;* ratio est, quia priùs (prout bene observat antiquissimus Tertullianus) in cruce gustavit fel: *Et dederunt ei vinum bibere cum felle mistum,* nunc post gloriosam resurrectionem suam comedit dulce mel; ad instructionem nostram, quòd modicum fel tribulationis nostræ tandem in nobis æternæ gloriæ pondus operetur, & in suavissimum cœlestis nectaris Oceanum convertatur.

2. Observemus in hanc rem perelegantem figuram. Samson inter mortales facillè fortissimus, ubi rugientem leonem, in vinea sibi occurrentem, mirâ virtute debellavit, eumque in frustra quasi hædum discerpit, paulò post per eandem vineam regrediens, in ore dicti leonis examen apum cum suavissimo mellis favo invenit, de quo non solus comedere voluit, sed & reliquam mellis partem matri suæ communi-

Judic. 14. 9. cavit: *Veniensque ad matrem, dedit ei partem.*

En pulcherrimum typum in Christo JESU & SS. Matre ejus dolosa adimpletum; qui, postquam in cruento passionis suæ prælio mortem, diabolum, infernalem illum leonem & peccatum, ex quo mors

intravit in mundum; feliciter superavit, in ipsis mortis faucibus favum mellis, hoc est, immensam gloriæ celsitudinem invenit; ita Gentium Doctor: *Videmus*, inquit, *JESUM* propter passionem suam gloriâ & honore coronatum; sed hanc gloriâ & favum mellis ipse solus habere non voluit, proinde *veniens ad Matrem, dedit ei partem*, eique ante omnes alios primò ut gloriosus de morte triumphator apparuit, illamq; per præsentiam suam post tantam hætenus exantlatam passionis & crucis amaritudinem mirum in modum consolatus est, ubi merito cum Propheta Regio hæc pientissima Mater dicere poterat: *Secundùm multitudinem dolorum meorum in corde meo consolationes tuæ letificaverunt animam meam.* O quis diceret, quam immenso gaudiorum pelago tunc Sacratissimum Cor Virginis ac Matris DEI fuerit repletum? Sicut enim priùs in passione & morte Filij amor mensura doloris fuit, ita nunc dolor exantlatus fuit mensura gaudij planè immensi, dum viso JESU exultavit cor ejus magis, quàm olim Abrahami, dum in umbra tantùm hunc gratiarum diem prævidit: *Abraham exultavit, ut videret diem meum: Viderit, & gavisus est.*

Recordor hîc illius laboriosi Patriarchæ Jacobi, qui cùm post aliquot annorum tractus inaudijset, charissimum filium suum Josephum, quem jam pridem mortuum, & à fera pessima devoratum credidit, adhuc sanum vivere & incolumem, eumque totius Ægypti Pro-Regem esse constitutum, in tam insolitum gaudium, mentisque jubulum effusus est, ut penè extra se rapi videretur: *Et nuntiaverunt ei dicentes: Joseph filius tuus vivit, & ipse dominatur in omni terra Ægypti.* Et quid sequitur? Scripturam percipe: *Et revixit spiritus ejus, & ait: Sufficit mihi, si adhuc Joseph filius meus vivit, vadam, & videbo illum, antequam moriar;* quem cùm exinde in terra Gessen, ut magnificum Pro-Regem cum Regio apparatu sibi occurrentem primâ vice conspicatus est, præ gaudio exultans exclamavit: *Jam letus moriar, quia vidi faciem tuam.*

Altiùs erige mentis tuæ oculos anima Christiana; si Jacob olim ad unicum Josephi intuitum, quem mortuum esse credidit, ita præ gaudio exultavit, quale, obsecro, debuit fuisse illud Sacratissimæ Deiparæ gaudium, mentisque jubulum, dum dilectissimum Filium suum, quem non tantùm mortuum credidit, sed & ipsa sub cruce præsens à fera pessima devoratum vidit, nunc in resurrectione tam immensâ gloriâ circumdatum, sibi que inter mille Angelorum millia apparentem conspexit? Hic in veritate gladius ille doloris, qui hætenus sanctissimam ejus animam pertranzierat, in igneam & auream amoris telum,

Cant. 5. 6.

& gloriosi gaudij incendium conversus est; proinde longè meliori jure, quàm olim Sponsa dicere poterat: *Anima mea liquefacta est, ut locutus est, &c.* O anima Christiana! quid erit, quando post hujus calamitosæ vitæ tuæ exitum primâ vice videbis Regem gloriæ in diademate suo coronatum? Quid erit, inquam, quando videbis illud Principium rerum omnium DELIM tuum, ac pietissimum Redemptorem, nunc post toleratos labores & afflictiones tuas te ad æternam gloriam & dulcissimum amplexum tuum benignissimè invitantem? O anima mea! nunc ergo labora, nunc certa, nunc patere, quidquid adversi in hac mortali vita tibi poterit occurrere: *Scientes, inquit Apostolus, quòd sicut socij passionum estis, sic eritis & consolationis.*

2. Cor. 1. 7.

4. Videtur mihi Sacratissima Deipara, ut quondam illa Anna junioris Tobiaë Mater, quæ dilectum Filium suum, quem Pater prius cum chirographo in Rages civitatem Medorum ad Gabelem pro decem argenti talentis recipiendis ablegaverat, quotidie in supercilio montis, unde respicere de longinquo poterat, ingenti animi cum dolore exspectans exspectaverat; tandem cum illum de longè cum nova & divite familia adventantem agnovit, præ gaudio & lacrymis exultans, ad Tobiam seniore, maritum suum festinavit, illique hoc faustum nuntium indicavit: *Ecce venit filius tuus, &c.*

Tob. 10. 6.

Col. 2. 14.

Facessant umbræ; plus hîc, quàm Tobias & Anna. Postquam mitissimus Servator JESUS, illud, quod adversus nos erat, chirographum decreti de medio tulit, & pretio Sanguinis pro omnibus solvens, cruci affixit, soluto quoque mortalitatis debito non ad Gabelum, sed ad Patres in limbo detentos profectus est, ubi usque in tertium diem moratus, in singula momenta à dolentissima Matre exspectabatur. O quoties tunc cum Anna ingeminavit: *Ut quid te misimus peregrinari lumen oculorum nostrorum? Ostende mihi faciem tuam, & sonet vox tua in auribus meis.*

Cant. 2. 14.

Et ecce, cum tertiâ die circa aureum auroræ tempus; ô verè aurea hora! beatissima Mater oculos attollit, vidit repentè Angelorum multitudinem, velut Christi familiam præcedentem, qui hanc Sacratissimam Deiparam hoc læto cantico salutârunt: *Regina caeli letare alleluja, quia quem mernisti portare alleluja, resurrexit, sicut dixit alleluja.* Et cum hæc festivo plausu cantantur, in puncto adstat ipse Rex gloriæ & Orci triumphator, Christus redivivus, non ut vir dolorum lictoribus, carnificibus & rabulis, ut paulò antè in passione stipatus, sed in numeris Angelis, & SS. Patrum animarum turmis, quas de limbo &

purgatorio liberaverat, comitatus, immensoque divinitatis splendore circumamictus, ubi teste Divo Anselmo ita hanc dilectissimam suam Matrem allocutus est: *Gande gaudio magno ó Mater, quia, quæ DEUM & Hominem peperisti, & proprijs uberibus enutristi, vidisti in cruce pendentem, videbis in cælo regnantem, videbis omnem altitudinem cælestium, terrestrium, & infernorum inclinatae ejus majestati, &c.* Quid hic expectas Lector & Cultor Mariane? Certe non se poterat hic ulterius capere dulcissimum COR MARIAE, tam subito & immenso solationum & deliciarum pelago superaffusum; hinc sine mora hæc Sacratissima Deipara ad Divinissimi Filij sui pedum exosculanda, & adoranda Vulnera se abjecit, sed à dilectissimo Nato inde manibus sublevata, dulcissimo pectori plagæque laterali admota est; imò ut penitus COR JESU cum columba illa mystica intraret, suavissime invitata: *Surge amica mea, Mater mea, & veni in foraminibus petrae, & caverna maceræ; en patet tibi cor meum, quæ es cor meum, intra in omne gaudium Filij tui.*

5. O Mater pulchræ dilectionis, & agnitionis, & sanctæ Spei, non es amplius Mater *Benoni*, ut quondam illa Rachel in partu moriens, filium suum vocaverat *Benoni*, hoc est: *Filium doloris mei*; talis, inquam, Mater & tu pridie sub cruce quidem extitisti; verum nunc alio te nomine cælestis ille Pater appellati voluit, Matrem videlicet *Beniamin*, quod idem est, quàm *Mater Filij dexterae*, dum benignissimus JESUS, Filius tuus per mortem crucis exaltatus, nunc ad dexteram Patris sessurus, ut Judex universorum constitutus est. O quis tibi nunc sensus ó pretiosissima Mater, ac Domina totius universi? Quis tibi nunc sensus sic innixa super Dilectum tuum? Verè *dextera Domini fecit virtutem*, ita enim conveniens erat, ut Mater, quæ plus, quàm creaturæ omnes Filium suum dilexit: *Sicut Mater unicum diligit filium, sic ego te diligebam*; & quæ plurimum hæcenus salutem hominum promovendæ allaboravit, à Filio tantorum meritorum non immemore, nunc resumpto & glorificato corpore, ante omnes alias creaturas per præsentiam suam honoraretur, & totius humani generis dignissima Advocata denominaretur; ita enim citatus S. Anselmus Christum Dominum tunc in conclavi ad Sacratissimam Matrem suam loquentem introducit: *O Intemerata, & in æternum Benedicta! quanta est tua charitas? Quanta est tua benignitas? Tu gloria Hierusalem, tu letitia Israël, tu honorificentia populi DEI:*

DEI: *Esto Mater misericordiae, & peccatorum Advocata, ut omnes gaudeant ad te, consolentur per te, &c.*

O beatissima Virgo & Mater! verè Mater amoris & doloris, quis te non honoret? Quis non amet te? Quis, quæso, Christianorum, non te in suam dilectissimam Matrem, Dominam, & Advocatam eligat? Et tu anime mi, quid agis? Ad quid moras nectis? Gratulare comprimis huic tali ac tantæ Matri, & venerare illam, atque exalta, quantum potes, cum tamen sit major omni laude: Humilia te coram tanta Domina, cæli, terræque Regina, & de novo ipsi te in mancipium consecra, perire enim non potes, si tanto Filio tam digna Mater pro tua salute supplicaverit: *Miserebitur ejus, si fuerit pro eo Angelus loquens*; quantum magis si ipsa Regina Angelorum? Audi Mellifluum: *MARIAM*, inquit, *Advocatam præmissit peregrinatio nostra, quæ tanquam Judicis Mater, & Mater misericordiae suppliciter & efficaciter salutis nostræ negotia pertractabit. Audis: Efficaciter?*

Job. 33. 24.

S. Bernh. serm. 1. Assumpt. B. M. J. 53.

Gen. 22. 2.

6. Memores hîc esse volo animæ Christianæ! illius gloriosissimi Patriarchæ Abraham, cui quondam DEUS mandavit, ut Filium suum unigenitum Isaac sibi in holocaustum immolaret, qui de nocte consurgens ad illum locum abiit, quem præceperat ei DEUS. Cæterum inquirunt hîc SS. Patres, utrùm Sara uxor Abrahami hujus filij sui necis conscia fuerit?

S. Aug. de Temp. serm. 73. Tom. 10.

Responder ad hanc quæstionem Magnus ille Aurelius Augustinus: Matrem consciam hujus futuræ necis fuisse, prout in Consideratione de valedictione Dolorosæ Matris mentionem fecimus; proinde hunc unicum & unicè dilectum filium suum ægrè à se dimisit, eumque ad mortem properantem irremediabilibus lacrymis deploravit. Verùm siste lacrymas tuas ô Sara! non habes, quod adeò doleas; ecce felicia nova tibi fero: Filius tuus unigenitus, quem diligis Isaac, vivit, & in gentem magnam consurget, & benedicentur in femine illius omnes gentes terræ. O quis dicet, quantum gavisus sit pia illa Mater, dum de novo Isaacum Filium, quem jam tri-duo abhinc immolatum esse credidit, redivivum in sinum suum recepit: Sara, inquit Josephus de Antiquitate Judæorum, *incredibili gaudio letata fuit filium suum de Sacrificio vivum redeuntem videndo.* Quale igitur gaudium oportet fuisse in Sacratissima anima B. Virginis & Matris DEI MARIÆ, dum unicum ac unigenitum & super omnia dilectissimum Filium suum JESUM post tam cruentam lani-

Joseph. o. Antiq. Jud

nam

nam & amarissimam crucis necem nunc denuo redivivum, non ut Isaacum exiguae possessionis hæredem, sed ut supremum cœli terræque Dominum inter festivos & Angelorum & beatarum animarum applausus intuita, atque complexa est? Hic verificatum fuit illud Vasis Regij: *Ad vesperum demorabitur fletus, & ad matutinum lætitia.* Psal. 29. 6.

7. Hic vidisses anima Christiana, quanto honore sancti illi Patriarchæ, qui prius in Veteri Testamento Christi typum gesserunt, hanc Sanctissimam DEI Genitricem, tanquam progenitores illius, & qui ardentissimis hactenus votis salutem Israël expectarant, tunc in resurrectione Christi venerati sint, & quàm insignibus elogijs, atque encomijs eam deprædicarint: *Et multa corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt, & euntes de monumentis post resurrectionem ejus venerunt in sanctam Civitatem, & apparuerunt multis.* Inter quos compressis fuit Adam, generis humani parens; ô quantum sibi tunc congratulabatur, quando hanc Sacratissimam Deiparam de semine suo ortam, sed tamen immaculatam primâ vice conspiciatus est? Hæc, hæc, inquiebat, est illa Mulier fortis, quæ jam ab origine mundi callidi serpentis caput contrivit? *Ipsa conteret caput tuum.* Hæc, dicebat Abrahaham, est vera illa Sara, quæ peperit nos: *Attendite ad petram, unde exciji estis.* Hæc est illa Rebecca, aiebat Isaac, quæ verum Jacobum enixa est, quem induit vestibus valde bonis & odoriferis, dum de carne sua virginea Christo Salvatore nostro humanitatem subministravit, per quam in cruce nos redemit. Hæc, subintrabat Jacob, est illa gratiosa cœli scala, ad quam Dominum quondam innixum vidi, & Angelos DEI descendentes, & ascendentes, per quam & peccatores oportet in cœlum ascendere. Hæc, dicebat Moyses, est ille rubus incombustus, & in medio ignis illæsus, quem quondam ad montem Horeb conspiciatus sum. Hæc, reponebat Aaron, est illa Virga Amygdalina semper florens, & germinans, germinansque germinabit. Hæc, dicebat Gedeon, est illud Vellus in area quondam mea expansum, in quod pleno sinu ros de cœlo descendit: *Ros in solo vellere.* Hæc, succlamabat David, est illa Regina, quam in umbra vidi adstantem à dextris DEI in vestitu deaurato & circumdatam varietate. Hæc est illa *Virga de radice Jesse*, dicebat Isaias, de qua flos ascendit, qui de seipso ait: *Ego sum flos campi*, super quem requievit Spiritus Domini, Spiritus sapientiæ & intellectûs, &c. Hæc est illa sancta Mulier, aiebat Jeremias, de qua olim prophetavi: *Creavit Dominus novum super terram: Fœmina circumdabit virum.* Hæc est porta illa

San-

Exech. 44. 2. Sanctuarij, reposuit Ezechiel, quâ solus DEUS ingreditur: *Porta hæc clausa erit, non aperietur, & vir non intrabit per eam, quoniam Dominus DEUS Israël ingressus est per eam.* Hæc denique, acclamabant omnes, supergressa est universas, viderunt eam filia Sion, & beatissimam prædicaverunt, & Reginæ laudaverunt eam, &c.

Enc. 2. 48. O verè beata Prens! nunc tandem adimplerum fuit illud tuum vaticinium: *Beatam me dicent omnes generationes:* Priùs in passione & morte Filij tui JESU mare fuisti, heu nimis amarum! sed nunc ô piensissima! mare es omnium gratiarum, gaudiorum & misericordiarum; nunc tandem siluerunt fluctus, quos Dominus induxit super te, & se-

Psal. 92. 19. cundùm multitudinem dolorum tuorum in corde tuo, consolationes Domini lætificaverunt animam tuam; ah gloriosa Domina, fac & nos misellos tuos clientes hujus tuæ consolationis ac gaudij participes, ac tunc præsertim, quando anima nostra de hoc mortali corpore in sum-

2. Cor. 1. 10. ma amaritudine egressura est, *ut recipiat, prout se gessit in corpore, sive bonum, sive malum.* Ah dulcissima Mater! quomodo poteris subscribere sententiæ æternæ damnationis nostræ? non poteris, non poteris, quia Mater misericordiæ es, &c. misericordiam nobis genuisti; igitur misericordias tuas in æternum decantabimus.

CON-